

СТИВЪН КИНГ

САЛЪТ

Превод от английски: Мария Парушева, —

chitanka.info

Разстоянието от Хорликския Университет в Питсбърг до езерото Каскейд бе петдесет километра и въпреки че в тази част на света се стъмва рано през октомври, а те тръгнаха чак в шест, когато пристигнаха все още беше светло. Бяха дошли с Камарото на Дийк. Когато беше трезвен, Дийк не си губеше времето. След две бири, Камарото просто летеше.

Още не беше спрял колата пред оградата, разделяща паркинга от плажа, а вече сваляше ризата си. Очите му внимателно оглеждаха водата, търсейки сала. Ранди се измъкна от „мястото на мъртвеца“, малко неохотно. Наистина това бе негова идея, но той не беше очаквал, че Дийк ще я вземе толкова насериозно. Момичетата се раздвижиха на задната седалка, готвеха се да слязат.

Очите на Дийк неспирно оглеждаха водата (очи на снайперист, помисли си Ранди с безпокойство) и после се приковаха в една точка.

— Там е — извика той и плесна по гюрука на Камарото. — Точно както ти каза Ранди! Дявол да го вземе! Който е последен е леке!

— Дийк... — започна Ранди, оправяйки очилата си на носа, но не каза нищо повече, защото Дийк вече прескачаше оградата и тичаше към плажа, без да поглежда към Ранди или Рейчъл или Лавърн. Гледаше само към сала, закотвен на около петдесет метра навътре в езерото.

Ранди се огледа, сякаш искаше да се извини на момичетата, че ги е замесил в цялата работа, но те гледаха към Дийк — това, че Рейчъл го гледаше, как да е, Рейчъл бе момичето на Дийк, но Лавърн също го гледаше и Ранди усети гореща моментна искра на ревност, която го накара да се раздвижи. Той смъкна фланелката си, пусна я до тази на Дийк и прескочи оградата.

— Ранди! — извика Лавърн, но той само махна с ръка напред в сивия октомврийски здрач, за да я подкани, малко се мразеше за това — тя беше доста неуверена, готова да бие отбой. Идеята за едно октомврийско плуване в пустото езеро просто не се връзваше със спокойната, светла атмосфера на събирането в апартамента, в който живееха те с Дийк. Той я харесваше, но Дийк бе по-силният. Дяволите да я вземат, ако тя не си падаше по Дийк. И дяволите да я вземат, ако това направо не го вбесяваше.

Дийк разкопча джинсите си, като продължаваше да тича и започна да ги смъква по стегнатите си бедра. Той някак се измъкна от

тях, без да спира — постижение, което за Ранди би било немислимо още хиляда години. Дийк тичаше сега само по слип, мускулите на гърба и на краката му изпъкваха великолепно. Ранди добре съзнаваше колко са кльощави пиццалите му, докато смъкваше дънките си „Ливайс“ и трмаво ги отърсваше от краката си — при Дийк това бе балет, при него пародия.

Дийк скочи във водата и се провикна:

— Студено! Божичко!

Ранди се поколеба, но само на ум, а там всичко ставаше по-бавно — тази вода е осем-девет градуса, най-много десет, му подсказваше умът му. Може да ти спре сърцето. Той учеше медицина — знаеше, че това е възможно... но физически не се поколеба за миг. Скочи и за миг сърцето му спря наистина или поне така му се стори. За миг дъхът му задръсти гърлото му и той с мъка пое глътка въздух, докато кожата му, потопена във водата, стана направо безчувствена. *Това е лудост, помисли си той, а после си каза: Но това беше твоя идея, Панчо.* Заплува след Дийк.

Двете момичета се спогледаха за миг. Лавърн вдигна рамене и каза:

— Щом те могат и ние можем — каза тя, съблече фланелката си „Лакост“ и под нея се видя почти прозрачен сутиен. — Нали се смята, че момичетата имат допълнителен слой тлъстина?

После тя се прехвърли през оградата и се затича към водата, разкопчавайки кадифените си джинси. След миг я последва и Рейчъл, така както Ранди бе последвал Дийк.

Момичетата бяха дошли в апартамента някъде в ранния следобед — във вторник всички имаха занятия най-късно до един. Дийк беше получил ежемесечната си финансова инжекция — един от запаянковците (играчите ги наричаха „ангели“) се беше погрижил той да получава по двеста на месец в брой — и в хладилника имаше каса бира, а в разбития касетофон на Ранди — нов албум на „Найт Рейнджър“. Четиримата се захванаха хубавичко да се смазват. След малко разговорът им се завъртя около циганското лято, на което се наслаждаваха от доста време. По радиото съобщиха, че в сряда се очакват вихрушки. Лавърн бе изказала мнението, че синоптици, които

предсказват снежни вихрушки през октомври, трябва да бъдат разстрелвани. Никой не изказа несъгласие.

Рейчъл каза, че когато била малка, летата са изглеждали безкрайни, а сега, когато вече е възрастен човек, („изкуфяла бабичка на деветнадесет“, пошегува се Дийк и тя го ритна по глезена), ставаха все по-къси и по-къси.

— Тогава имах чувството, че прекарвам целия си живот на езерото Каскейд — каза тя, прекосявайки десетилетния балатум, за да стигне до хладилника. Надникна вътре и намери една бутилка светло пиво „Айрън Сити“, зад няколко картонени кутии, (една от които съдържаше почти праисторически сос „чили“ с дебел фестон от мухъл — Ранди беше добър студент, а Дийк добър футболист, но по домакинските въпроси и двамата не струваха и пукната пара) и я конфискува. — Още помня първия път, когато успях да преплувам до сала. Останах там почти два часа — страхувах се да се върна.

Тя седна до Дийк, който я прегърна през раменете. Усмихна се, докато си припомняше и Ранди внезапно си помисли, че тя му напомня за някоя известна или полу-известна личност. Сега не можеше да си припомни точно на кой. Сигурно щеше да се сети, но при не толкова приятни обстоятелства.

— Най-накрая дойде брат ми и ме изтегли с една вътрешна гума. Боже, беше направо бесен. Толкова бях изгоряла от слънцето, просто няма да повярвате.

— Салът продължава да си е там — каза Ранди най-вече, за да каже нещо. Той усети, че Лавърн пак погледна към Дийк. Напоследък му се струваше, че тя много често поглежда към Дийк.

Но сега тя погледна към него.

— Почти е ноември, Ранди. Плажът на езерото Каскейд е затворен още от септември.

— Въпреки това салът сигурно още е там — каза Ранди. — Преди около три седмици бяхме на геологична експедиция от другата страна на езерото и тогава го видях. Приличаше на... парче от лятото, което някой е забравил да почисти и да прибере в шкафа до следващата година.

Помисли си, че ще му се изсмеят за тези думи, но никой не се засмя — дори и Дийк.

— Само поради това, че е бил там миналата година, това не означава, че и тази година ще е там — каза Лавърн.

— Казах на едно момче — каза Ранди, допивайки бирата си. — Били Делоа, помниш ли го Дийк?

Дийк кимна:

— Играеше в отбора, но се контузи.

— Да, май че така беше. Както и да е, той е от този край и ми каза, че собствениците на плажа не го прибират, докато не дойде време езерото да замръзне. Просто ги мързи — поне той така каза. Каза, че някоя година толкова ще се забавят да го приберат, че ледовете ще го сковат.

Той млъкна, припомняйки си как изглеждаше салът, закотвен сред езерото — един квадрат светещо бяло дърво в яркосинята есенна вода. Спомни си звука на варелите под него — веселото чанг-чанг — което долиташе до тях. Звукът бе тих, но се чуваше ясно в безмълвния въздух над езерото. Само този звук и граченето на гарваните, които си поделяха остатъците в нечия обрана градина.

— Утре, сняг — каза Рейчъл и се изправи, когато ръката на Дийк се плъзна почти разсеяно към гърдите ѝ. Отиде до прозореца и погледна навън. — Ама че тъпотия.

— Слушайте сега — каза Ранди. — Хайде да идем на езерото Каскейд. Ще преплуваме до сала, ще кажем довиждане на лятото и ще се върнем.

Ако не беше леко пийнал, сигурно нямаше да направи това предложение, пък и не очакваше някой да го възприеме сериозно. Но Дийк направо изпадна във възторг.

— Браво! Страхотно, Панчо! Велик си! — Лавърн подскочи и разля бирата си. Но се усмихна и усмивката ѝ накара Ранди да се почувства малко неловко. — Хайде, тръгваме!

— Дийк, ти си луд — каза Рейчъл и също се усмихна — обаче нейната усмивка беше малко предпазлива, малко притеснена.

— Не, аз ще го направя — каза Дийк и тръгна да си вземе якето. С една смесица от объркване и възторг Ранди се загледа в усмивката на Дийк — безразсъдна и леко налудничавата. Те двамата живееха заедно вече три години — Мускулът и Мозъкът, Сиско и Панчо, Батман и Робин — и Ранди познаваше тази усмивка. Дийк не се шегуваше. Той

беше решен да го направи. Във въображението си вече беше пристигнал там.

Забрави я тази работа, Сиско, без мен. Думите се надигнаха почти до устните му, но преди да ги произнесе, Лавърн се беше изправила, със същото весело, отнесено изражение в очите (може би просто беше прекалила с бирата).

— И аз съм за!

— Да вървим, тогава! — Дийк погледна към Ранди. — Ти какво ще кажеш, Панчо?

В този момент той бе погледнал към Рейчъл и видя нещо почти налудничаво в очите ѝ — колкото до него самият, Дийк и Лавърн можеха да си отидат заедно на езерото Каскейд и да пътуват обратно цяла нощ, ако искат. Е, нямаше да е много щастлив да знае, че се чукат до побъркване, но това нямаше да учуди никого. Но погледа на другото момиче, този отнесен поглед...

— Оооо, Сиско! — извика Ранди.

— Ооооо, Панчо! — извика Дийк в отговор, безкрайно доволен.

И те удариха длани.

Ранди бе наполовината път до сала, когато видя черното петно върху водата. Беше от другата страна на сала, наляво, по-близо до средата на езерото. След пет минути сигурно щеше да е твърде тъмно, за да го различи и сигурно щеше да си помисли, че е просто сянка... ако въобще го видеше. *Бензиново петно?* помисли си той, като продължаваше да гребе с всичка сила, смътно усещайки, че момичетата пляска след него. Но какво ще прави бензиново петно в едно пусто езеро през октомври? Пък и беше странно кръгло, малко, сигурно не повече от метър и половина в диаметър...

— Уууу! — извика отново Дийк и Ранди погледна към него. Дийк се качваше по стълбата отстрани на сала, отърсвайки се от водата като куче. — Как сме, Панчо?

— Добре! — извика той в отговор и загреба още по-настървено. Всъщност не беше толкова лошо, колкото си бе представял — особено след като вече си се потопил и си в движение. Тялото му усещаше приятна топлина и моторът му се бе натоварил добре. Усещаше как сърцето му увеличава оборотите и го затопля отвътре навън. Те имаха вила на нос Код, а там водата беше по-лоша дори в средата на юли.

— Мислиш, че сега е лошо, Панчо, но почакай да видиш какво е като излезеш! — извика Дийк весело. Той подскачаше напред-назад и клатеше сала, като през цялото време триеше тялото си.

Ранди бе забравил за бензиновото петно, докато ръцете му не се вкопчиха в грубото, боядисано в бяло дърво на стълбата откъм брега. Тогава пак го видя. Изглеждаше малко по-близо. Кръгло тъмно пространство върху водата, като огромна бенка, която се повдига и хлътва заедно с движението на леките вълни. Когато го бе видял за първи път, петното бе на около четиридесет метра от сала. Сега бе на половината на това разстояние.

Как би могло? Как...

Тогава той излезе от водата и студеният въздух захапа кожата му, захапа я дори по-свирепо от водата, когато се бе гмурнал.

— Оооо, гадост! — изкрещя той, като се смееше и трепереше в жокейските си гащета.

— Панчо, ти си ми голям тъпчо — каза Дийк радостно. Той изтегли Ранди нагоре. — Разхлади ли се достатъчно? Отрезня ли вече?

— Трезвен съм! Трезвен съм! — той започна да подскача наоколо, както бе подскачал Дийк, пляскаше с ръце, като ги кръстосваше на гърдите и на корема си. Те се обърнаха, за да видят момичетата.

Рейчъл бе изпреварила Лавърн, която плуваше кучешката, но като куче с лоши инстинкти.

— Дами, вие добре ли сте? — изрева Дийк.

— Дяволите да те вземат, перка такава! — извика Лавърн и Дийк отново ревна.

Ранди погледна встрани и видя, че странното тъмно, кръгло петно е дори още по-близо — сега бе на десетина метра и се приближаваше ще повече. То плаваше по водата — съвсем правилен кръг, като горната част на огромен стоманен барабан, но гъвкавият начин, по който преодоляваше вълните показваше, че това не е някакъв твърд предмет. Страх, неясен, но силен, го обхвана изведнъж.

— Плувайте! — извика той на момичетата и се наведе, за да сграбчи ръката на Рейчъл, когато тя стигна до стълбата. Той я измъкна горе. Тя здравата си блъсна коляното — той ясно чу изтупкването.

— Оу! Хей! Какво...

Лавърн продължаваше да е на десетина метра. Ранди пак погледна встрани и видя, че кръглото нещо се бе долепило до сала. Беше тъмно като нефт, но определено не беше нефт — беше прекалено тъмно, прекалено гъсто, прекалено гладко.

— Ранди, заболя ме! Какво се правиш на интересе...

— Лавърн! Плувай! — Сега вече не беше само страх, беше ужас.

Лавърн погледна нагоре, може би не усети ужаса, но усети напрежението в гласа. Изглеждаше объркана, но загреба по-бързо и започна да скъсява разстоянието между себе си и стълбата.

— Ранди, какво ти става? — попита Дийк.

Ранди пак погледна встрани и видя как нещото обхваща квадратния ъгъл на сала. После започна да се плъзга покрай сала, едната му страна сега изглеждаше сплескана:

— Помогни ми да я измъкнем! — изхриптя Ранди към Дийк и се протегна, за да я хване за ръката. — Бързо!

Дийк вдигна добродушно рамене и се пресегна, за да хване Лавърн за другата ръка. Те я изтеглиха на дъсчения под на сала, секунди преди черното нещо да се плъзне край стълбата, като страните му се вдлъбнаха, когато премина край отвесните стълбове.

— Ранди, да не си полудял? — Лавърн едва си поемаше дъх, беше малко изплашена. Зърната ѝ се виждаха ясно през сутиена. Бяха се свили в измръзнали твърди топчета.

— Онова нещо — каза Ранди и посочи. — Дийк? Какво е то?

Дийк веднага го забеляза. Беше стигнало до левия край на сала. Леко се отдели встрани и отново възстанови първоначалната си форма. Просто се носеше по вълните. И четиримата погледнаха към него.

— Предполагам, че е нефтено петно — каза Дийк.

— Направо ми разби коляното, каза Рейчъл, гледайки към тъмното нещо, носещо се по водата и после пак към Ранди. — Ти...

— Не е нефтено петно — каза Ранди. — Някога да си виждал кръгло нефтено петно?

— Никога не съм виждал никакво нефтено петно — отвърна Дийк. Той говореше на Ранди, но гледаше към Лавърн. Бикините на Лавърн бяха толкова прозрачни, колкото и сутиена ѝ, триъгълникът на секса ѝ бе ясно очертан под коприната, бедрата като стегнати полумесеци.

— Дори не вярвам, че съществуват. Аз съм от Мисури.

— Ще ми стане синьо — каза Рейчъл, но в гласа ѝ нямаше вече гняв. Тя бе видяла как Дийк гледа Лавърн.

— Господи, замръзвам — каза Лавърн. Кокетно потрепери.

— То беше тръгнало към момичетата — каза Ранди.

— Я остави тая работа, Панчо. Аз си мислех, че си отрезнял.

— То беше тръгнало към момичетата — повтори той упорито и си помисли: *Никой не знае, че сме тук, нито един човек.*

— Ти виждал ли си някога нефтено петно, Панчо? — Той бе обвинил с ръка голите рамене на Лавърн по същия разсеян начин, по който бе докоснал гърдите на Рейчъл, по-рано през деня. Той не докосваше гърдите на Лавърн — във всеки случай, не още — но ръката му беше близо. Ранди усети, че това не го интересува кой знае колко. Това черно, кръгло петно на водата. То го интересуваше.

— Видях едно на носа преди четири години — каза той.

— Всички измъквахме птиците по време на прилива и се опитвахме да ги почистим.

— Екологично, Панчо — каза Дийк одобрително. — Мулти екологично, мисля аз.

Ранди каза:

— Беше просто една огромна мръсотия във водата. На огромни размазани петна. Не беше като това тук. Разбираш ли, не беше така компактно.

Имаше вид на нещо, което се е появило случайно, искаше да каже той. Това тук не изглежда да се е появило случайно. Сякаш е тук с някаква цел...

— Сега искам да се връщам — каза Рейчъл. Продължаваше да гледа към Дийк и Лавърн. Ранди усети, че на лицето ѝ се вижда обида. Чудеше се дали тя осъзнава, че ѝ личи.

— Тръгвай тогава — каза Лавърн. Изражението на лицето ѝ показваше пълен триумф, помисли си Ранди.

Може мисълта да изглеждаше претенциозна, но бе напълно вярна. Това изражение не бе насочено срещу Рейчъл, но тя не се опитваше да го скрие от другото момиче.

Тя направи една стъпка към Дийк. То нямаше и повече място. Сега бедрата им леко се докосваха. За един кратък миг вниманието на Ранди се премести от плаващото по водата нещо, върху Лавърн, с една почти изящна омраза. Въпреки, че никога не бе удрял момиче, в този

момент бе готов да я удари с истинско удоволствие. Не защото я обичаше чак толкова, (е, да, падаше си по нея, наистина, пък и тя страшно го възбуждаше, и я ревнуваше, когато тя започна да се навърта около Дийк, но естествено, той преди всичко не би пуснал момиче, което наистина обича и на петнадесет мили от Дийк), но защото той познаваше това изражение на лицето на Рейчъл, знаеше какво е вътрешното усещане, равностойно на такова изражение.

— Страх ме е — каза Рейчъл.

— От едно нефтено петно? — попита Лавърн недоверчиво и после се засмя. Ранди усети как пак го обзема желанието да я удари. Да замахне с отворена плесница през въздуха, да изтрие тъпата надменност от лицето ѝ и да остави на лицето ѝ следа с формата на пет пръста.

— Хайде тогава да те видим как ти ще преплуваш обратно — каза Ранди.

Лавърн му се усмихна снизходително.

— Още не съм готова да тръгвам — каза тя така, сякаш че обясняваше на дете. Тя погледна към небето, после към Дийк. — Искам да погледам как изгряват звездите.

Рейчъл беше ниско момиче, хубаво, но по един леко гаменски, малко неуверен начин, който напомняше на Ранди за Ню Йоркските момичета — човек ги виждаше да бързат сутрин за работа, облечени в изцяло ушити поли с цепки отзад или встрани, със същото изражение — леко невротизирано, но красиво. Очите на Рейчъл винаги блестяха, но беше трудно да се каже дали вътрешна радост им придаваше тази живост или просто напрежение.

Дийк повече си падаше по високи тъмнокоси момичета с мудни, сънливи очи и Ранди усети в този миг, че всичко между Дийк и Рейчъл е свършено — каквото и да е имало между тях, нещо просто и може би малко отегчено от негова страна, нещо дълбоко и може би болезнено от нейна. Всичко свърши така ясно и внезапно, че Ранди почти чу как се счупи: звук, напомнящ на сухи съчки строшени о коляното.

Той бе срамежливо момче, но сега се приближи до Рейчъл и я прегърна през рамото. Тя му хвърли кратък поглед, лицето ѝ бе нещастно, но благодарно за жеста и той бе доволен, че малко е облекчил ситуацията за нея. Онази прилика пак изскочи в ума му. Нещо в лицето ѝ, в начина по който изглеждаше...

Първо направи асоциация с някои телевизионни игри, после с рекламите за бисквити и вафли. И тогава се сети — тя приличаше на Санди Дънкан, актрисата, която бе играла в постановката на „Питър Пан“ на Бродуей.

— Какво е това нещо? — попита тя. — Ранди? Какво е това?

— Не зная.

Той погледна към Дийк и видя, че Дийк го гледа с онази позната усмивчица, която беше повече фамилиарничене, отколкото презрение... но в нея имаше и презрение. Може би Дийк дори не го съзнаваше, но имаше. Изражението му казваше Ето го Ранди-паниката, пак си е напишкар памперса. Целта на това изражение бе да накара Ранди да каже — *Сигурно нищо не е, Няма какво да се тревожиш, Ще се махне*. Нещо такова. Но той не го каза. Нека Дийк да си се усмихва. Това черно петно на водата го плашеше. Това беше истината.

Рейчъл отстъпи встрани от Ранди и елегантно коленичи в ъгъла на сала, най-близо до нещото и за миг извика у него още по-ясна асоциация — момичето върху етикетите на Уайт Рок. Сали Дънкан на етикетите на Уайт Рок, подсказа му съзнанието му. Косата ѝ, късо подстригана, тъмноруса, бе мокро прилепнала към красивата ѝ глава. Той виждаше, че кожата на плешките ѝ бе настръхнала над бялата линия на сутиена ѝ.

— Гледай да не паднеш, Рейч — каза Лавърн с нескрита злоба.

— Стига Лавърн — каза Дийк, като продължаваше да се усмихва.

Ранди отклони погледа си от тях, застанали в центъра на сала, небрежно обхванали се през кръста, бедрата им леко доближени едно до друго, после пак погледна към Рейчъл. По гръбнака му премина тревога и се разля по нервите му като огън. Черното петно бе намалило наполовина разстоянието между себе си и оня ъгъл на сала, на който бе коленичила Рейчъл, за да го разгледа. Сега разстоянието бе около метър, дори по-малко. Той забеляза странно изражение в очите ѝ, някаква кръгла пустота, като кръглата пустота на нещото във водата.

Сега тя е Санди Дънкан, седнала на скалата от етикета на Уайт Рок и се прави на хипнотизирана от богатия вкус на медените вафли „Набиско“, помисли си той идиотски и усети как сърцето му пак ускорява ритъма си, както когато беше във водата и той извика:

— Дръпни се оттам, Рейчъл!

После всичко стана много бързо — нещата се случиха с бързината на избухваща ракета. И въпреки това той видя и чу всичко с идеална, дяволска яснота. Всеки елемент сякаш бе затворен в своя отделна капсулка.

Лавърн се засмя — на игрището в слънчев следобед щеше да прозвучи като смеха на всяко момиче от колежа, но там, в спущащия се мрак звучеше като сухото кискане на вещица, която забърква магии в своето гърне.

— Рейчъл, може би по-добре се дръпни наза... — каза Дийк, но тя го прекъсна, може би за пръв път в живота си, и несъмнено за последен.

— То има цветове! — извика тя с глас пълен с трепкащо удивление. Очите ѝ останаха вперени в черното нещо във водата в захлас, и за миг на Ранди му се стори, че видя това, за което тя говореше — цветове, да, цветове, които се въртят в богати, обърнати навътре спирали. После те изчезнаха и остана само матовото черно, без никакъв блясък. — Какви красиви цветове!

— Рейчъл!

Тя протегна ръка нататък — напред и надолу — бялата ѝ ръка с настръхнала кожа, пръстите ѝ, протегнати към нещото, за да го докосне, видя, че е гризала ноктите си и ги е нащърбила.

— Рей...

Той усети как се наклонява салът, когато Дийк тръгна към тях. В същия миг той посегна да хване Рейчъл, искаше да я дръпне към себе си, смътно усещаше, че иска той да го направи, а не да остави Дийк да го изпревари.

Тогава ръката на Рейчъл докосна водата — само показалецът ѝ изпрати една лека вълничка в кръг — а черното петно се спусна към него. Ранди я чу как си пое дълбоко дъх и изведнъж празният поглед изчезна от очите ѝ. Той бе заместен от агония.

Черното лепкаво вещество обля ръката ѝ като кал... и под него Ранди видя как кожата ѝ се разтваря. Тя отвори уста и изпищя. В същия момент започна да се накланя напред. Тя сляпо размаха другата си ръка към Ранди и той посегна да я хване. Пръстите им се докоснаха. Очите му срещнаха нейните и тя продължаваше ужасно да прилича на Санди Дънкан. Тогава тя падна напред и цопна във водата.

Черното нещо покри мястото, където тя бе паднала.

— Какво стана? — пищеше Лавърн зад тях. — Какво стана? Тя падна ли? Какво стана с нея?

Ранди се засили сякаш искаше да скочи във водата, но Дийк го бутна назад, без да използва много сила.

— Не — каза той с изплашен глас, съвсем нетипичен за Дийк.

И тримата видяха как тя изпляска на повърхността. Ръцете ѝ се показаха и се размахаха — не, не ръцете ѝ. Едната ѝ ръка. Другата бе покрита с черен слой, който висеше на гънки от нещо червено и обвито в сухожилия, нещо, което приличаше на руло телешко за печене.

— *Помощ* — изпищя Рейчъл. Очите ѝ се впиха в тях, после се отместиха встрани, после отново в тях пак встрани — очите ѝ приличаха на фенери, безсмислено размахвани в нощта. Тя биеше водата с такава сила, че бе запенила всичко наоколо.

— *Помощ боли помощ боли БОЛИ БОЛЛЛЛ...*

Ранди бе паднал, когато Дийк го бутна. Сега той се изправи от дъските на сала и отново залитна напред, не можеше да не реагира на този глас. Опита се да скочи и Дийк го хвана, обгръщайки с тежките си ръце слабите гърди на Ранди.

— Не, тя е мъртва — просъска той тихо. — Господи, ти не виждаш ли? Тя е мъртва, Панчо. — Плътната чернилка обля лицето на Рейчъл, като креп и писъците ѝ зазвучаха по-приглушено, докато накрая съвсем замлъкнаха. Сега чернилката започна да я обгръща като прекръстосани въжета. Ранди виждаше как тя се връзва в кожата ѝ като киселина и когато сънната ѝ артерия не издържа и се пръсна и се разплиска, той видя как нещото протегна едно пипало към изтичащата кръв. Той не вярваше на очите си... но нямаше чувството, че е загубил разсъдъка си, не му се струваше, че сънува или халюцинира.

Лавърн пищеше. Ранди се обърна и я погледна точно в момента, когато тя мелодраматично сложи ръка върху очите си, като героиня от ням филм.

Той си помисли, че ще се засмее и ще ѝ го каже, но усети, че не може да издаде нито звук.

Той пак погледна към Рейчъл. Рейчъл почти вече я нямаше.

Борбата ѝ бе отслабнала до там, че се бе превърнала само в спазми. Чернилката я покриваше — *сега петното е по-голямо*, помисли си Ранди, *по-голямо е, няма съмнение* — с някаква безмълвна,

мускулеста сила. Той видя как ръката ѝ се съпротивлява. Видя как ръката ѝ залепва, като в захарен сироп или на мухоловка, видя я как изчезва. Сега бе останало само усещането за нейната форма, не във водата, а в черното нещо, не да се движи, а да бъде задвижвана от чернилката. Формата ставаше все по-трудно различима, мярна се нещо бяло — *кост*, помисли си той с отвращение и се извърна встрани, като безпомощно повърна, надвесвайки се от другата страна на сала.

Лавърн продължаваше да пици. Последва глухо *плас!* и тя престана да крещи, само захлипа.

Той я удари, помисли си Ранди. И ти искаше да го направиш, помниш ли?

Той отстъпи назад, избърса устни, чувстваше се слаб и му беше зле. Страхуваше се. Толкова се страхуваше, че можеше да мисли само с една мъничка част от мозъка си. Скоро той самият щеше да започне да пици. Тогава щеше да се наложи Дийк да удари и на него плесница, Дийк нямаше да се паникьоса, о не, Дийк бе замесен от тестото, от което правят героите. *Трябва да си футболен герой... за да се разбираш с момичета красиви*, запя умът му щастливо. Тогава чу, че Дийк му говори и погледна към небето, искаше да проясни главата си, отчаяно се опитваше да се освободи от ужасяващата картина на това как тялото на Рейчъл се размива и изгубва човешките си форми, изяждано от черното нещо. Не искаше Дийк да удари и на него плесница, както бе ударил Лавърн.

Той погледна небето и видя как на него се появяват първите звезди — вече се очертаваше Голямата мечка, заедно с изгасването на последните светли лъчи на запад. Наближаваше седем и половина.

— О, Сиско — успя да каже той. — Този път много я загажихме.

— Какво има? — ръката му се стовари върху рамото на Ранди, вкопчи се в него и болезнено се впи. — То я изяде, видя ли? То я изяде, шибана работа, изяде я! Какво е това?

— Не зная. Не чу ли като ти казах?

— Ти трябва да знаеш, нали си много умен, нали изучаваш всички научно-технически предмети! — Сега самият Дийк почти крещеше и това помогна на Ранди да се съвземе.

— В нито една от научните книги, които съм чел няма такова нещо — каза му Ранди. — За последен път съм виждал нещо такова по време на едно шок-шоу на маскарада, когато бях на дванадесет години.

Нещото пак бе възвърнало кръглата си форма. Носеше се по водата на три метра от сала.

— По-голямо е — изстена Лавърн.

Когато Ранди го бе видял за първи път, бе преценил, че диаметърът му е около метър и половина. Сега бе поне два и петдесет в най-широката си част.

— По-голямо е, защото изяде Рейчъл! — извика Лавърн и пак започна да пици.

— Спри или ще ти избия зъбите — каза Дийк и тя спря — не изведнъж, а постепенно, както бавно спира плоча, когато някой изключи щепсела, без да дръпне иглата от плочата. Очите ѝ бяха станали огромни.

Дийк погледна към Ранди.

— Добре ли си, Панчо?

— Не зная, май че да.

— Мой човек — Дийк се опита да се засмее и с известна тревога Ранди видя, че той успява — дали пък някаква част от Дийк не се наслаждаваше на всичко това? — Никаква представа ли нямаш, какво може да е това?

Ранди поклати глава. Може би това беше нефтено петно в крайна сметка... или поне е било, докато не бе му се случило нещо. Може би по някакъв начин до него бяха достигнали космически лъчи. Или може би Артур Годфри го бе полял с някаква атомна течност, кой знае? Кой би могъл да знае?

— Мислиш ли, че ще можем да преплуваме край него? — настоя Дийк, разтърсвайки рамото на Ранди.

— Не — изпищя Лавърн.

— Спирай или ще те набия, Лавърн — каза Дийк, като пак повиши тон. — Не се шегувам.

— Видя колко бързо то хвана Рейчъл — каза Ранди.

— Може тогава да е било гладно — отвърна Дийк. — Може сега да се е заситило.

Ранди си помисли за Рейчъл, която се бе навела в ъгъла на сала, така неподвижна и красива по суетен и бикини, и усети, че стомахът му пак се надига към гърлото.

— Ти опитай — каза той на Дийк. Дийк се засмя вяло.

— О, Панчо.

— О, Сиско.

— Искам да си ида вкъщи — каза Лавърн с неуверен шепот. — Разбирате ли? Никой от тях не отговори.

— Значи тогава ще чакаме да се махне — каза Дийк. — Както е дошло, така и ще си отиде.

— Може би — каза Ранди.

Дийк го погледна, лицето му бе свирепо концентрирано в мрака.

— Може би? Какви са тези глупости с може би?

— Ние дойдохме и то дойде. Видях го как дойде — сякаш ни подуши. Ако е сито, както ти каза, тогава ще си отиде. Така мисля аз. Иска още да си хапне... — Той вдигна рамене.

Дийк стоеше замислен, с увиснала глава. От късата му коса продължаваше да се стича по малко вода.

— Ще изчакаме — каза той. — Нека да си яде риба.

Минаха петнадесет минути. Нищо не говореха. Стана по-студено. Беше десет градуса, а те и тримата бяха по бельо. След първите десет минути Ранди можеше да чуе бързото, безспирно тракане на зъбите си. Лавърн се бе опитала да се доближи до Дийк, но той я отблъсна — внимателно, но твърдо.

— Остави ме за малко — каза той. Тя седна с ръце кръстосани върху гърдите, обхванала с пръсти лактите си, трепереща. Тя погледна към Ранди, очите ѝ казаха, че той може да се върне обратно при нея, да я прегърне, че сега всичко е наред.

Вместо това, той се извърна встрани и погледна към тъмния кръг във водата. Той просто се носеше, не се приближаваше, нито пък се отдалечаваше. Той гледаше към брега, там беше плажът, призрачен бял полумесец, който сякаш се носеше във водата. Дърветата зад него очертаваха тъмната, неравна линия на хоризонта. Стори му се, че вижда Камарото на Дийк, но не беше сигурен.

— Просто се вдигнахме и тръгнахме — каза Дийк.

— Точно така — каза Ранди.

— На никого не казахме.

— Не.

— Значи никой не знае, че сме тук.

— Не.

— Спрете! — извика Лавърн. — Спрете, плашите ме!

— Затваряй си плювалника — каза Дийк разсеяно и Ранди не можа да се сдържи и се разсмя — колкото пъти Дийк да го казваше, той винаги се смееше. — Ако трябва да останем тук цяла нощ, ще останем. Утре някой ще ни чуе как крещим. Не сме посред Австралийския океан, нали така, Ранди?

Ранди нищо не каза.

— Нали не сме?

— Ти знаеш къде сме — каза Ранди. — Знаеш толкова добре, колкото и аз. Свихме от шосе номер 41, десет километра карахме по черни пътища...

— На всеки петнадесет метра вили...

— Летни вили. Сега е октомври. Всичките са празни до една. Дойдохме до тук и трябваше да заобиколиш проклетия портал с надписи *Минаването забранено* на всеки петнадесет метра...

— Така ли? Горски пазач... — Дийк явно се беше вкиснал, малко бе излязъл от релсите. Малко подплашен?

За първи път тази вечер, за първи път този месец, за първи път тази година, а може би за първи път в целия си живот?

Това вече беше страшна мисъл — Дийк започва да губи безстрашието си.

Ранди не бе сигурен дали това се случваше, но допускаше, че е възможно... и изпитваше някакво перверзно удоволствие.

— Няма какво да се краде или пък да се разрушава — каза той. — Ако има горски пазач, той сигурно се появява тук всеки два месеца.

— Ловци...

— Следващият месец, да — каза Ранди и рязко си затвори устата. — Той също бе успял да се наплаши.

— Може да ни остави на мира — каза Лавърн. Устните ѝ се свиха в патетична, неуверена усмивчица. — Може пък просто... нали разбирате... да ни остави на мира.

Дийк каза:

— Може би прасета ще...

— Движи се — каза Ранди.

Лавърн скочи на крака. Дийк се доближи до Ранди и за миг салът се наклони, и Ранди така се изплаши, че сърцето му отново препусна, а Лавърн отново изпищя. Тогава Дийк отстъпи леко назад и салът се

стабилизира, само дето левият му край бе потопен малко по-дълбоко от останалата част.

То се приближи с мазна, подплашена скорост и в този момент Ранди видя цветовете, които Рейчъл бе видяла — фантастично червено и жълто и синьо, които се движеха в спирала върху абаносовата повърхност. То се повдигаше и спускаше с вълните и от това цветовете му се променяха, въртяха се и се сливаха. Ранди усети, че ще падне напред, ще падне направо върху него, усети как се накланя...

С последни сили той приближи юмрук към устата си — жест на човек, който се опитва да сподави кашлицата си, само малко по-високо и много по-силно. В носа му изригна болка, усети как по лицето му топло се стича кръв, после успя да отстъпи назад и да извика:

— Не го гледай! Дийк! Не гледай право към него, цветовете ще те замаят!

— Опитва се да мине под сала — каза Дийк зловещо. — Каква е тази гадост, Панчо?

Ранди погледна — погледна много внимателно. Видя как нещото се допира до страната на сала, как се сплесква във формата на половин пица. За миг изглеждаше сякаш, че се сгъстява там, че се натрупва и пред очите му премина тревожното видение, че то се натрупва достатъчно, за да достигне до повърхността на сала.

После се сви отдолу. Стори му се, че чу звук — груб звук, сякаш топ платно се изтегля през тесен прозорец — но може би това бяха просто нерви.

— Мина ли отдолу? — каза Лавърн. В гласа ѝ имаше някакво странно нехайство, сякаш с всички сили се опитваше да поддържа разговора, но едновременно с това крещеше. — Мина ли под сала? Сега под нас ли е?

— Да — каза Дийк и погледна Ранди. — Сега ще преплувам, — каза той. — Щом е там отдолу, имам добър шанс.

— Не! — изпищя Лавърн. — Не, не ни оставяй тук! Не...

— Бърз съм — каза Дийк, поглеждайки към Ранди, без въобще да обръща внимание на Лавърн. — Но трябва да тръгвам, докато е отдолу.

Ранди усети как главата му се завъртя — по един мазен, предизвикващ гадене начин съзнанието му се оживи, както в последните секунди, преди да повърне човек на евтина въртележка.

Имаше време да чуе как варелите под сала се блъскат един в друг с кух звук, време да чуе листата на дърветата отгатък плажа как сухо шумолят на един повей на вятъра, време да се почуди защо то бе отишло под сала.

— Да — каза той на Дийк. — Но не вярвам, че ще успееш.

— Ще успея — каза Дийк и тръгна към края на сала. Направи две стъпки и спря.

Дишането му се ускоряваше, мозъкът му подготвяше сърцето и дробовете му да преплуват петдесет метра за най-краткото време в живота си и сега дъхът му спря, заедно цялото му тяло просто спря, поемайки си дъх. Той извърна глава и Ранди видя как са изпъкнали жилите на врата му.

— Панч... — каза той с удивен, задавен глас и после започна да пищи.

Той пицеше с удивителна сила, страхотен баритонов рев, който се разцепваше и се издигаше нагоре към диви сопранови висоти. Ревът бе толкова висок, че ехото се връщаше от брега в призрачни полутонове. Отначало Ранди си помисли, че той просто крещи, но после разбра, че той крещи някаква дума — не, две думи, едни и същи две думи отново и отново:

— *Кракът ми! Кракът ми! Кракът ми!*

Ранди погледна надолу. Кракът на Дийк бе добил странно хлътнал вид. Причината бе съвсем явна, но съзнанието на Ранди отказваше първоначално да я приеме — беше прекалено невъзможно, прекалено шантаво и гротескно. Докато наблюдаваше, нещо опъваше крака на Дийк надолу, между две от дъските на сала.

После видя тъмния блясък на черното нещо отвъд петата и пръстите му, тъмен блясък, оживял с въртящи се, злокобни цветове.

Нещото бе хванало крака му („*Кракът ми!*“ крещеше Дийк, сякаш искаше да потвърди това елементарно умозаключение. „*Кракът ми, о кракът ми, КРАКЪБЪБЪТ ми!*“) Той бе стъпил върху цепнатината между дъските (*не стъпвай в цепнатината, ще си счупиш главата, забъбри мозъкът на Ранди*), а нещото се бе оказало точно там. Нещото беше...

— Дърпай! — изкрещя той изведнъж. — Дърпай, Дийк, дявол те взел, ДЪРПАЙ!

— Какво става? — ревна Лавърн и Ранди смътно осъзна, че тя не просто го разтърсва за рамото. Тя бе забила лопатовидните си нокти в тялото му като граблива птица. От нея не можеше да се очаква никаква помощ. Той заби лакътя си в корема ѝ. Тя издаде звук като лай, като закашляне и си седна на задника. Той скочи към Дийк и го грабна за ръката. Ръката му бе корава като мрамор от Карара, всеки мускул изпъкнал като ребро на динозавър. Да се измъкне Дийк беше все едно да се измъкне огромно дърво от земята, като се тегли за корените. Очите на Дийк бяха обърнати към пурпурния цвят на тъмнеещото небе, изцъклени и невярващи, а той продължаваше да пици, да пици, да пици.

Ранди погледна надолу и видя, че кракът на Дийк бе изчезнал в процепа до глезена. Цепнатината бе широка не повече от половин сантиметър, най-много сантиметър, но кракът му бе изчезнал в нея. По белите дъски пръскаше кръв на гъсти, тъмни струи. Някаква тъмна маса, като стопена пластмаса, пулсираше надолу-нагоре в цепнатината, нагоре-надолу, като туптящо сърце.

Трябва да го извадиш. Трябва бързо да го извадиш, иначе въобще няма никога да го извадиш... дръж се, Сиско, моля те, дръж се...

Лавърн се изправи и отстъпи назад от чепатото, пищящо дърво — Дийк към центъра на сала, който се поклащаше, закотвен под октомврийските звезди на езерото Каскейд. Тя клатеше сковано глава, кръстосала ръце пред корема си, където я бе улучил лакътя на Ранди.

Дийк се облягаше на него с цялата си тежест, глупаво размахваше ръце и се опитваше да се залови за нещо. Ранди погледна надолу и видя как от прасеца на Дийк блика кръв, сега прасецът му бе изострен, така, както е изострен молив — само дето върхът бе бял, а не черен, върхът бе костта, която едва се подаваше.

Тъмната маса отново се надигна, смучеше, ядеше. Дийк нададе вой.

Никога вече няма да играе футбол с този крак, КАКЪВ крак, ха-ха и той дръпна Дийк с всичка сила, но сякаш продължаваше да тегли пуснало корени дърво. Дийк отново се наклони и нададе такъв дълъг пронизителен писък, че Ранди падна назад и самият той нададе вик, запушвайки ушите си с ръце. От порите на прасеца и глезена на Дийк шурна кръв. Капачката на коляното му бе станала синкава и подпухнала, от това, че бе поела цялото напрежение, с което черното

нещо се опитваше да изтегли крака на Дийк през тесния процеп сантиметър по сантиметър.

Не мога да му помогна. Колко ли е силно! Сега не мога да му помогна, съжалявам, Дийк, много съжалявам...

— Дръж ме, Ранди — изкрещя Лавърн, вкопчи се плътно в него и зарови лице в гърдите му. Лицето ѝ бе толкова горещо, сякаш цвърчеше. — Дръж ме, моля те, няма ли да ме хванеш?

Този път той я хвана.

Едва по-късно Ранди с ужас осъзна, че те двамата сигурно щяха да успеят да доплуват до брега, докато черното нещо бе заето с Дийк — и ако Лавърн беше отказала да го направи, той щеше да успее сам. Ключовете за Камарото бяха в джинсите на Дийк, на плажа. Можеше да го направи... но той осъзна това, когато беше прекалено късно.

Дийк умря точно когато бедрото му започна да изчезва през тесния процеп между дъските. Минути преди това бе спрял да надава писъци. След това само сумтеше, лигаво, дебело. После и това престана. Когато той изгуби съзнание и падна напред, Ранди чу как остатъкът от бедрената му кост се строши като зелена пръчка.

След миг, Дийк повдигна глава, огледа се с последни сили и отвори уста. Ранди си помисли, че той пак иска да изкрещи. Вместо това, той блъвна кръв, толкова гъста, че излизаше направо на парчета. И Ранди и Лавърн бяха наплискани от нейната топлина и Лавърн започна пак да пищи, този път прегракнало.

— Ооооог! — викаше тя, лицето ѝ бе изкривено от отвращение. — Ооооог! Кръв! Ооооог, кръв! Кръв!

Кръвта шуртеше от очите на Дийк, напираше с такава сила, че те бяха изскочили почти комично навън от силата на кръвоизлива. Ранди си мислеше: *Какво ще ми говорите за жизненост! Боже господи, ПОГЛЕДНЕТЕ го! Прилича на пожарен кран! Боже! Боже! Боже!*

Кръвта се стичаше и от двете уши на Дийк. Лицето му бе противно, с цвят на ряпа, подуто и обезформено от хидростатичното налягане на някакъв невероятен обрат. Това бе лицето на човек, вкопчен в мечата прегръдка на някаква чудовищна и непознаваема сила.

И тогава, слава богу, всичко свърши. Дийк отново падна напред, косата му увисна върху кървавите дъски на сала и Ранди забеляза с

удивление и отвращение, че дори скалпът на Дийк бе кървав. Чуха се звуци под сала. Смучене.

Тогава през съзнанието му мина, през неговото нестабилно и претоварено съзнание, че може да преплува и има голям шанс да успее. Но Лавърн бе натезала в ръцете му, зловещо натезала. Той погледна отпуснатото ѝ лице, повдигна клепача ѝ и видя само бялото на окото ѝ и разбра, че тя не просто е припаднала, а е в безсъзнание — в шок.

Ранди погледна към повърхността на сала. Разбира се, можеше да я остави долу, но дъските бяха широки само тридесет сантиметра. През лялото имаше една допълнителна платформа, която се захващаше за сала и се използваше, за да се скача от нея, но сега я бяха прибрали. Нямахме нищо друго, освен повърхността на самия сал, четиринадесет дъски, широки тридесет сантиметра и дълги шест метра. Нямахме как да я остави долу, без да положи отпуснатото ѝ тяло върху няколко цепнатини.

Не стъпвай в цепнатината, ще си счупиш главата.

Мълчи.

И тогава съзнанието му мрачно прошепна: *Направи го, въпреки всичко. Остави я долу и плувай.*

Но той не го направи. Не можеше. У него се надигна някакво ужасно чувство за вина, при тази мисъл. Той я държеше и чувстваше как ръцете му тежко се опъват надолу, как гърбът му натезава. Тя беше едро момиче. Дийк премина долу.

Ранди държеше Лавърн в ръцете си и наблюдаваше как става това. Не искаше да гледа и един дълъг миг, може би дори няколко минути, той бе извърнал изцяло глава. Но очите му все се връщаха назад.

Сега, когато Дийк беше мъртъв, всичко ставаше някак по-бързо.

Изчезна остатъкът от десния му крак, а левият се протягаше все по-напред и по-напред, докато накрая Дийк заприлича на еднокрак балетист, които прави невъзможен шпагат. Чу се щракването, с което се счупи ядеца на пелвиса му и тогава стомахът на Дийк започна зловещо да се издува с ново напрежение, Ранди гледа дълго встрани, опитваше се да не чува мокрите звуци, опитваше се да се концентрира върху болката в ръцете си. Може би щеше да успее да я върне в

съзнание, мислеше си той, но за момента бе по-добре да изпитва пулсиращата болка в ръцете и раменете. Така имаше за какво да мисли.

Зад него се чу звук, сякаш силни зъби дъвчат пълна уста бонбони. Когато погледна назад, видя, че ребрата на Дийк потъват в процепа. Ръцете му бяха щръкнали нагоре и той приличаше на мръсна пародия на Ричард Никсън, който вдига знака „V“ — Виктория, който направо бе подлудявал демонстрантите през шестдесетте и седемдесетте години.

Очите му бяха широко отворени. Езикът му бе изплезен към Ранди.

Ранди пак погледна встрани, отвъд езерото. *Гледай за светлини,* каза си той. Знаеше, че там няма светлини, но въпреки това си го каза. *Гледай за светлини там отсреща, сигурно някой прекарва седмицата във вилата си, падат листата, сигурно няма да пропусне този момент, ще си вземе „Никона“, домашните ти ще харесат диапозитивите.*

Когато погледна назад, ръцете на Дийк стърчаха право нагоре. Той вече не беше Никсън. Сега беше футболен съдия, който показва, че мачът е завършил.

Сега главата на Дийк сякаш бе седнала на дъските.

Очите му бяха все така отворени.

Езикът му продължаваше да е изплезен.

— О, Сиско — измърмори Ранди и пак погледна встрани. Ръцете и раменете му крещяха от болка, но той продължаваше да я държи в ръцете си. Погледна към най-отдалечения край на езерото. Беше тъмно. По черното небе се появиха звезди, сякаш някой бе разлял мляко, което по чудо висеше в небесата.

Минаха няколко минути. *Сега вече ще е изчезнал. Сега можеш да погледнеш. Всичко е наред, да, всичко е наред. Но недей да гледаш. За всеки случай, не гледай. Съгласен? Съгласен. Съвсем определено. Това е положението.*

Въпреки всичко той погледна, точно в момента, в който пръстите на Дийк потъваха между дъските. Те се движеха — може би движението на водата под сала се предаваше на неизвестното нещо, което бе хванало Дийк и оттам това движение се предаваше на пръстите на Дийк. Може би, може би. Но на Ранди му се стори, че Дийк му маха. Сиско Кид му махаше: „Адиос“. За първи път усети, че

съзнанието му болезнено се извива — сякаш се накланяше на една страна, както се бе наклонил салът, когато те четиримата бяха застанали от едната страна на сала. После всичко се оправи, но Ранди изведнъж разбра, че лудостта — истинската лудост — не бе чак толкова далече.

Футболният пръстен — Сбор 1981 — на Дийк бавно се изхлузваше от средния пръст на дясната му ръка. Светлината на звездите очерта кръгчето на пръстена и заигра в нежните нарязи между гравираните цифри 19 от едната страна на червения камък и 81 от другата. Пръстенът се изхлузи от пръста. Той бе малко по-голям от цепнатината и естествено, не можеше да се свие.

Той остана да лежи там. Сега това бе всичко останало от Дийк. Дийк беше изчезнал. Повече нямаше да има тъмнокоси момичета със сънливи очи, нямаше вече да пляска с хавлия по голия задник на Ранди, когато той излизаше от банята, нямаше вече да се втурва от центъра на терена и да кара запалняковците да стават на крака, а мажоретките да изпадат в истерия. Нямаше вече да кара Камарото със страшна скорост в тъмнината, докато Тин Лизи ревяха от радиокасетофона „Момчетата се върнаха в града“. Нямаше го вече Сиско Кид.

Пак се чу тихото стържене — топ платно се измъква бавно през тесен прозорец.

Ранди бе стъпил с босите си крака на дъските. Той погледна надолу и видя как процепите от двете страни на краката му се изпълниха с лъскава чернилка. Очите му щяха да изскочат. Той си спомни как бе шурнала кръвта от устата на Дийк, на плътна струя, почти като въже, как очите му бяха изскочили, сякаш бяха на, пружини, под напора на кръвоизливите, причинени от хидростатичното налягане в мозъка му.

То ме подушва. То знае, че съм тук. Дали може да се качи тук? Дали може да премине през цепнатините? Дали може? Дали може?

Сега той гледаше надолу и почти не усещаше тежестта на отпуснатото тяло на Лавърн, съзнанието му бе изцяло приковано от неизброимостта на въпроса, чудеше се какво ли ще е усещането, ако тази маса залееше краката му и се вкопчеше в него.

Лъскавата тъмнина почти изпълни процепите (почти без да усети, Ранди се надигна на пръсти) и после пак се отпусна надолу.

Отново започна суркането на платно. И изведнъж Ранди видя, че то отново е върху водата, огромна черна пъпка, сега с диаметър четири метра и половина. То се надигаше и отпущаше с леките вълнички, надигаше и отпущаше, надигаше и отпущаше и когато Ранди започна да вижда цветовете равномерно да пулсират върху черната повърхност, той откъсна очи от него.

Той постави Лавърн на сала и в момента, в който отпусна мускулите си, ръцете му започнаха диво да треперят. Остави ги да треперят. Той коленичи до нея, косата ѝ бе разпръсната по дъските като неравномерно тъмно ветрило. Той коленичи и продължи да наблюдава черната точка върху водата, готов веднага да я вдигне, ако тя покажеше признаци на раздвижване.

Започна да я пляска леко, отначало едната буза, после другата, напред и назад, като секундант, който се опитва да свести боксьор. Лавърн не искаше да се свести. Тя не искаше да мине отвъд „Старт“ и да спечели награда от двеста долара. Лавърн бе видяла достатъчно. Но Ранди не можеше да я пази цяла нощ, да я вдига като чувал всеки път, когато това нещо се раздвижеше (пък човек не можеше да гледа към него твърде дълго. Това бе другата страна на въпроса). Той знаеше, обаче, един номер. Беше го научил в колежа. Беше го научил от един приятел на по-големия си брат. Той бе работил като фелдшер в Нам и знаеше всякакви номера — как да хване въшките от главата на човек и да ги накара да тичат из кибритена кутийка, как да разрежда кокаин с разхлабително за бебета, как да шие дълбоки рани с обикновена игла и конец. Един ден бяха говорили за това как се свестяват бездънно напоркани хора, така че тези бездънно напоркани хора да не си изповръщат червата и да умрат както бе станало с Бон Скот, солиста на Ей Си/Ди Си.

— Искаш бързо да свестиш някого? — бе казал приятелят с каталога интересни трикове. — Опитай това. — И той каза на Ранди трика, който той сега приложи.

Той се наведе и ухапа ухото на Лавърн с всичка сила.

Гореща, горчива кръв плисна в устата му. Клепачите на Лавърн се вдигнаха нагоре като щори. Тя изкрещя с прегракнал, стържещ глас и се опита да го блъсне. Ранди вдигна поглед и видя само единия край на нещото. Другият край бе вече под сала. То се бе придвижило със зловеща, противна, безшумна скорост.

Той пак вдигна Лавърн нагоре, мускулите му остро запротестираха, опитваха се да се свият на буци. Тя го удряше по лицето. Едната ѝ ръка го удари по чувствителния нос и той видя червени звезди пред очите си.

— Престани! — извика той, тътрейки крака по дъските. Престани, кучко гадна, то пак е под нас, престани или ще те пусна, дявол те взел, кълна се, ще те пусна!

Ръцете ѝ веднага спряха да го блъскат и тихо обгърнаха шията му, като ръце на давещ се. Очите ѝ изглеждаха бели в светлината на звездите.

— Стига! — тя не престана. — Стига, Лавърн, задуша ваш ме!

Тя го стисна още по-силно. В ума му избухна паника. Кухото блъскане на варелите отдолу бе станало по-приглушено — сигурно нещото е отдолу, предположи той.

— Не мога да дишам!

Тя малко поотпусна ръце.

— Слушай сега. Ще те оставя долу. Няма да има никакъв проблем, ако ти...

Но тя бе чула само ще те оставя долу. Ръцете ѝ пак се вкопчиха около шията му в смъртоносна схватка. Дясната му ръка беше на гърба ѝ. Той се опита да свие пръстите си и да ги забие в гърба ѝ. Тя риташе с крака, скимтеше пресипнало, и за момент той почти загуби равновесие. Тя го усети. По-скоро страхът, отколкото болката я накараха да престане.

— Стъпи на дъските.

— Не! — дъхът ѝ блъсна бузата му като горещ пустинен вятър.

— Ако стоиш на дъските, то не може да те стигне.

— Не, не ме оставяй, то ще ме хване, зная, че ще ме хване...

Той пак заби пръсти в гърба ѝ. Тя отново изпищя от ярост и болка и страх.

— Или слез сама или аз ще те оставя долу, Лавърн.

Той я спусна бавно и внимателно — и двамата рязко си поемаха дъх на пресекулки — обой и флейта. Краката ѝ докоснаха дъските. Тя вдигна крака нагоре, като опарена.

— Стъпи долу! — просъска ѝ той. — Аз не съм Дийк, не мога да те държа цяла нощ.

— Дийк...

— Мъртъв.

Краката ѝ докоснаха дъските. Лека-полека той я пусна. Застанаха един срещу друг като танцьори. Той усещаше как тя чака да изпита първото докосване на нещото. Устата ѝ бе отворена като на златна рибка.

— Ранди — прошепна тя. — Къде е то?

— Отдолу. Погледни надолу.

Тя погледна. Погледна и той. Видяха чернилката, запълваща цепнатините, запълваща ги почти до повърхността на сала. Ранди усети нетърпеливостта ѝ и си помисли, че сигурно и тя е усетила.

— Ранди, моля те...

— Шшшшт

Те стояха там.

Ранди бе забравил да си свали часовника, когато скочи във водата и сега той отчете още петнадесет минути. В осем и петнадесет черното нещо отново се изплъзна изпод сала. Оттегли се на четири-пет метра и после отново остана неподвижно.

— Ще седна — каза той.

— Не!

— Уморен съм — каза той. — Аз ще седна, а ти ще го наблюдаваш. Само запомни, че трябва да отвърщаш поглед. После аз ще стана, а ти ще седнеш. Така ще се редуваме. Ето. — Той ѝ подаде часовника си. — Ще се сменяме на петнадесет минути.

— То изяде Дийк — прошепна тя.

— Да.

— Какво е то?

— Не зная.

— Студено мие.

— И на мен.

— Прегърни ме тогава.

— Достатъчно те прегръщам.

Тя утихна.

Той седна на сала — беше просто райско, това, че не трябваше да наблюдава повече нещото бе истинско щастие. Вместо това той наблюдаваше Лавърн. Искеше да се убеди, че тя отвърща периодически очи от нещото във водата.

— Какво ще правим, Ранди?

Той се замисли.

— Ще чакаме — каза той.

В края на петнадесетте минути той се изправи и я остави отначало да седи, а после да полежи половин час. После той ѝ помогна да се изправи и тя стоя петнадесет минути. Непрекъснато се сменяха. В десет без петнадесет се показа студен лунен сърп и прокара пътека по водата. В десет и половина се надигна пронизителен, самотен вик, който проехтя над водата и Лавърн изпищя.

— Мълчи — каза ѝ той. — Това е просто гмурец.

— Замръзвам, Ранди — цялата съм вкочанена.

— Нищо не мога да направя.

— Прегърни ме — каза тя. — Трябва да ме прегърнеш. Нека се прегърнем. Ще седнем заедно и заедно ще го наблюдаваме.

Той се противопостави, но после студът проникна толкова дълбоко в плътта му, че това реши нещата.

— Добре.

Седнаха заедно, обгърнали един друг с ръце и нещо се случи — естествено или първерзно, случи се. Той усети как се втвърдява. Едната му ръка намери гърдата ѝ, обхваната от влажния найлон, и я притисна. Тя въздъхна и ръката ѝ посегна към разреза на слипа му. Той спусна надолу другата си ръка и намери местенце, където имаше малко топлина. Повали я по гръб.

— Не — каза тя, но ръката ѝ под слипа му се задвижи по бързо.

— Виждам го — каза той. Сърцето му пак бе затупало силно и изтласкваше топлина към повърхността на премръзналата му гола кожа. — Мога да го наблюдавам оттук.

Тя измърмори нещо и той усети как ластика се смъква по хълбоците му до бедрата. Той го наблюдаваше. Плъзна се в нея, напред и нагоре. Топлина. Боже, там тя бе така топла. Тя издаде гърлен звук и впи пръсти в студените му стегнати бедра.

Той го наблюдаваше. То не се движеше. Той го наблюдаваше. Наблюдаваше го, без да го изпуска от очи. Докосванията бяха невероятни, фантастични. Той нямаше кой знае какъв опит, но не беше и девствен. Беше правил любов с три момичета, но нито веднъж не бе изпитал това. Тя изстена и започна да повдига хълбоците си. Салът леко се залюля, като най-твърдото водно легло в света. Варелите отдолу глухо измърмориха.

Той го гледаше. Цветовете се завъртяха — отначало бавно, чувствено, без заплаха. Той го наблюдаваше, наблюдаваше и цветовете. Очите му бяха широко отворени. Цветовете бяха в очите му. Сега не му беше студено. Беше му горещо, горещо, както му става горещо на човек, който е на плажа в ранен юни и усеща как слънцето опъва зимно-бялата му кожа и ѝ придава малко

(цветове)

цвят, загар. Първи ден на плажа, първи ден на лятото, измъкни старите записи на Бийч Бойс, на Рамона. Рамона ти напомняше, че Шийна е станала рокерка, Рамона ти казваше, че можеш да идеш на стоп до Рокерския плаж, до пясъка, до плажа, до цветовете

(движи се, започва да се движи)

усещането за лято, вкусът на лято. Гари Бондс, училището свърши и ти си по площадките, момичета по бански по плажа, плажа, плажа, о, обичаш ли, обичаш ли

(обич)

плажа обичаш ли

(обичам обичам)

твърди гърди с аромат на плажно масло и ако дъното на бикините бе тясно, човек можеше да види малко

(косми нейните косми НЕЙНАТА КОСА Е ВЪВ О, БОЖЕ ВЪВ ВОДАТА КОСАТА Й)

Той изведнъж се дръпна назад, опитваше се да я вдигне, но нещото се движеше с мазна скорост и се оплете в косата ѝ като мрежа от гъсто черно лепило и когато той я вдигна, тя вече пищеше и бе натезжала от него, то се измъкна от водата в гърчеща се, зловеща мембрана в ярки цветове — циновърно-червено, ярко-смарагдово, охрено-жълто.

То заля лицето на Лавърн и го заличи.

Краката ѝ риташа и тропаша. Нещото се изви и зае мястото, където се бе намирало лицето ѝ. По шията ѝ протече кръв, на струи. Пищейки, без да се чува, че пици, Ранди се втурна към нея, сложи крак на хълбока ѝ и я бутна. Тя се търкулна и цопна във водата, краката ѝ като слонова кост на лунната светлина. Няколко безкрайни мига водата се плискаше и пенеше край сала, сякаш някой бе уловил на въдица най-големия костур на света и той се бореше като луд.

Ранди изпищя. Той изпищя. И после, за разнообразие, пак изпищя.

Около половин час по-късно, много след като лудата борба и пляскането във водата бяха приключили, гмурците отново започнаха да надават крясъци.

Нощта се проточи безкрайна.

На изток небето започна да светлее около пет без петнадесет и той усети как мудно се повдига духът му. Това бе моментно усещане, фалшиво като зората. Той стоеше на дъските с полузатворени очи и брадичка на гърдите. До преди един час бе седял на сала и изведнъж се бе разбудил — без дори да знае, че е заспал, това бе най-страшното — от оня неопикуем звук на триещо се платно. Той скочи на крака направо секунди, преди чернилката да започне да смуче и да го търси през процепите между дъските. Въздухът свистеше в гърлото му и на вдишване и на издишване. Хапеше устните си, до кръв.

Заспал си, заспал си, задник такъв!

Нещото се бе изтеглило встрани след половин час, но той не беше седнал повече. Страхуваше се да седне. Страхуваше се да не заспи и този път мозъкът му можеше да не го разбуди навреме.

Краката му продължаваха да са здраво стъпили на дъските, когато по-силна светлина, този път истинската зора изпълни изтока и първите утринни птици запяха. Слънцето изгря и до шест часа денят бе достатъчно светъл и той можеше да види плажа. Камарото на Дийк, ярко жълто, си беше на мястото, където го бе паркирал Дийк, с муцуна в оградата. По плажа лежаха разхвърляни ярки пуловери и джинси, свити на купчинки по пясъка. Тази гледка го изпълни с нов ужас, въпреки че бе решил, че капацитетът, му за ужасии вече сигурно се е изчерпал. Той виждаше джинсите си, единият крачол обърнат наопаки, виждаше се джоба. Джинсите му изглеждаха в пълна безопасност там, на пясъка. Те просто го чакаха да се върне на брега и да обърне крачола на лице, като хване джоба, така че да не изпаднат парите. Той почти ги усещаше как с шепот обхващат краката му, как закопчава металните копчета на копчелъка...

(обичаш ли обичам)

Той погледна наляво и го видя там, черно, кръгло, носеше се леко по водата. По него отново се завъртяха цветовете и той отново отвърна поглед.

— Иди си — изграчи той. — Иди си вкъщи или иди в Калифорния и се яви на пробни снимки за филм на Роджър Кормън.

Някъде далече избуCHA самолет и той се отдаде на сънена фантазия: *Съобщават, че сме изчезнали, и четиримата. Започват да ни издирват около Хорликс. Някакъв фермер си припомня, че е бил задминат от жълто Камаро „движещо се с луда скорост“. Издирването се концентрира в областта около езерото Каскейд. Частни пилоти предлагат да направят бърз оглед от въздуха и един тип, профучаващ над езерото със своя „Туин Бонанза“ забелязва голо момче на сала, едно момче, един оцелял, един...*

Той усети, че е на ръба да падне в езерото и пак стовари юмрук върху носа си, изкрещявайки от болка.

Черното нещо веднага се спусна към сала и се сви под него — то чуваше, може би, или усещаше... или нещо такова.

Ранди зачака.

Този път минаха четиридесет и пет минути, преди то да се покаже отново.

Съзнанието му бавно се завъртя във все по-ярката светлина.

(обичаш ли обичам янките и морската котка обичаш ли морската котка обичам

(Път номер 6 спомнете си Корвет Джордж Махалис и в Корвета Мартин Милнър в Корвета обичаш ли Корвета

(обичам Корвета

(обичам обичаш

(толкова е горещо слънцето като горящо стъкло то бе в косите ѝ и това е светлината, която най-добре си спомням, светлината на лятото

(светлината на лятото)

следобед.

Ранди плачеше. Плачеше, защото се бе добавило нещо ново — всеки път, когато се опиташе да седне, нещото се вмъкваше под сала. Значи не беше съвсем тъпо. То или бе усетило или достигнало по някакъв начин до заключението, че може да го хване, докато е седнал.

— Иди си — плачеше Ранди към огромното черно петно, което се носеше по водата. На петдесет метра, смешно близо, една катеричка подскачаше напред-назад по гюрука на Камарото на Дийк. — Иди си, моля те, иди където щеш, само ме остави на мира. Не те обичам.

Нещото не се помръдна. По видимата му повърхност отново се завъртяха цветовете.

(ти ме обичаш, ти ме обичаш)

Ранди откъсна поглед от него и се загледа в плажа, търсеше помощ, но там нямаше никого, абсолютно никого. Джинсите му продължаваха да лежат там, с един крачол наопаки и виждащ се джоб. Вече не му се струваше, че някой ще ги вдигне. Приличаха на останки.

Той си помисли: *Ако имах пистолет, сега щях да се самоубия.*

Стоеше на сала.

Слънцето залезе.

Три часа по-късно се появи луната.

Скоро след това се чуха крясъците на гмурците.

Скоро след това, Ранди се обърна и погледна черното нещо във водата. Той не можеше да се самоубие, но може би нещото можеше да уреди така нещата, че да бъде безболезнено. Може би цветовете бяха затова.

(обичаш ли, обичаш ли)

Той го потърси с поглед и го видя, носеше се по вълните.

— Пей с мен — изграчи Ранди. — Така се радвам... училището свърши... дружно да скачаме... давайте бърже!

Цветовете започнаха да се появяват и да се въртят. Този път Ранди не извърна очи. Той прошепна:

— Обичаш ли?

Някъде, далеч отвъд пустото езеро, се чу крясък на гмурец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.